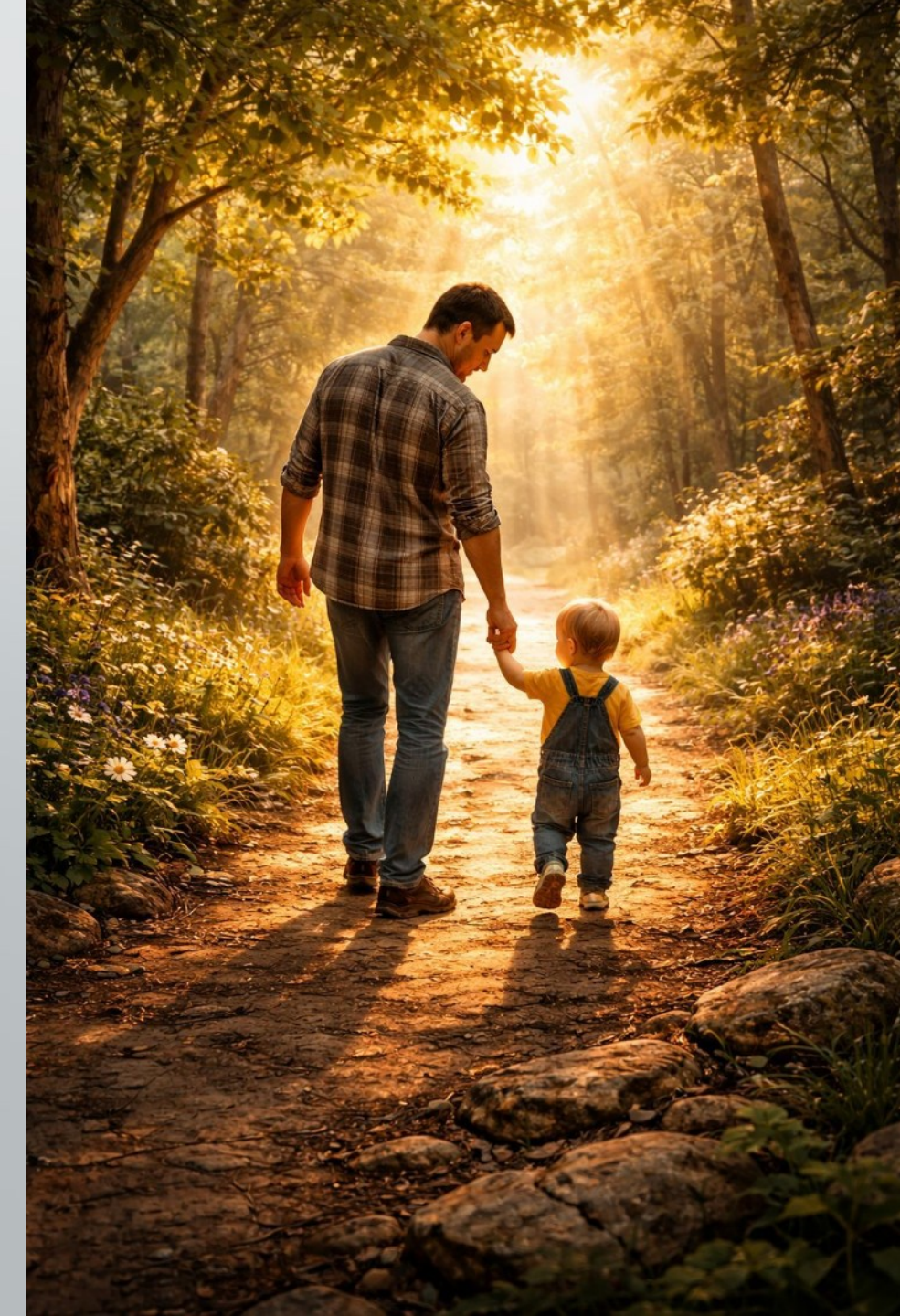

Projekt člověk

7. část: Proč Bůh soudí – a jak

Opakování z minula:

- Kříž je mnohostranná událost, kterou nelze vtěsnat do jediné formule.
- Kristus je starší bratr, který šel první a nesl na sobě důsledky naší vzpoury. Jako průkopník prošel cestou před námi (Žd 2,10–11; 4,15). Záchrana vyžadovala vstoupit tam, kde jsme se ocitli, do důsledků naší vzpoury, a vynést nás odtamtud.
- Vstoupil do utrpení, které sám nezpůsobil. Svoboda, která umožňuje lásku umožňuje i vzájemné ubližování. Utrpení, jež si lidé působí navzájem, Bůh nezpůsobil a není to jeho vina. My lidé nejsme jen oběti, ale i původci utrpení, a na ceně padlého světa máme všichni podíl. Ježíš jediný neměl podíl žádný, a přesto do toho utrpení vstoupil s námi. Trpěl nevinně a dobrovolně.
- Na kříži byla poražena moc tmy a otevřena cesta k Otci. Naplnil protoevangelium z Gn 3,15 a odzbrojil mocnosti (Ko 2,15). Zdroj života vstoupil do srdce smrti, a smrt byla poražena. Opona se roztrhla, přístup k Otci je otevřen.
- Kříž je korunovací Beránka. Ježíš byl povýšen, protože se obětoval (Fp 2,6–9); Beránek je hoden vládnout, protože byl zabit (Zj 5,9). Had nabízel moc skrze uchvácení; Ježíš ji získal skrze vydání se.
- Vzkříšení dokazuje, že smrt nemá poslední slovo. Nové stvoření už začalo. Život je silnější než smrt. Nic nás nemůže odloučit od Boží lásky (Ř 8,38–39).

Hospodin prošel kolem něho a zavolal: Hospodin, Hospodin, Bůh soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství a věrnosti, zachovává milosrdenství tisícům, snímá vinu, přestoupení a hřích, jistě však nenechá viníka bez trestu, navštěvuje s trestem vinu otců na synech i na synech synů, na třetí i čtvrté generaci.

(Ex 34:6-7)

Proto Hospodin vyčkává, aby se nad vámi slitoval, proto se pozdvihne, aby se nad vámi smiloval, protože Hospodin je Bůh práva -- blahoslavení jsou všichni, kdo na něho toužebně očekávají.

(Iz 30:18)

- Tak se Bůh sám představuje. Plný slitování, milostivý, shovívavý, pomalý k hněvu, milosrdný a Věrný. Přesto a nebo právě proto nenechá viníka bez trestu.
- Boží spravedlnosti nejde jen o potrestání viníků, ale o obnovu celého stvoření.
- Boží hněv vůči zlu není protipólem jeho lásky. Je jejím nevyhnutelným důsledkem. Protože nekonečně miluje to, co žije, nekompromisně se staví proti tomu, co život ničí.
- Nejsme to my, kdo určuje co je spravedlivé. Je to Bůh kdo je spravedlivý. Boží spravedlnost je dobrá zpráva.

Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří v nepravosti potlačují pravdu, protože to, co lze o Bohu poznat, je jim zřejmé; Bůh jim to zjevil. Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže jsou bez výmluvy. Ačkoli poznali Boha, neoslavili ho jako Boha ani mu neprojeví vděčnost, nýbrž upadli ve svých myšlenkách do marnosti a jejich nerozumné srdce se ocitlo ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale stali se blázny. Zaměnili slávu neporušitelného Boha za zpodobení obrazu porušitelného člověka, ptáků, čtvernožců a plazů. Proto je Bůh skrze žádosti jejich srdcí vydal do nečistoty, aby navzájem zneuctivali svá těla; vyměnili Boží pravdu za lež, kořili se a sloužili tvorstvu více než Stvořiteli, jenž je požehnaný na věky. Amen. Proto je Bůh vydal do potupných vášní. Jejich ženy vyměnily přirozený styk za nepřirozený a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženou a ve své touze se rozpálili jeden k druhému, muži s muži páchají hanebnost a sami na sobě dostávají zaslouženou odplatu za svoje poblouzení. Právě tak, jako neuznali za dobré poznávat Boha, vydal je Bůh jejich neosvědčené mysli, aby dělali, co se nesluší.

(Ř 1:18 – 28 CSP)

- Třikrát: „Bůh je vydal“. Člověk odmítá pravdu, odmítá Zdroj života, a Bůh jeho rozhodnutí bere vážně.
- Tohle je projev smrti jako odloučení od Zdroje. Boží hněv je rozhodnutí, kdy Bůh přestane člověka držet u sebe, protože sám člověk chce pryč.
- Protože nekonečně miluje to, co žije, nesmiřitelně se staví proti tomu, co život ničí.

*A Hospodin Abramovi řekl: S jistotou věz, že tvé potomstvo bude cizincem v zemi, která nebude jejich, a budou tam otročit a budou pokořováni čtyři sta let. Avšak národ, kterému budou otročit, budu soudit a potom vyjdou s velikým majetkem. A ty vejdeš ke svým otcům v pokoji; budeš pohřben v dobrém stáří. Až čtvrtá generace se sem navrátí, protože až potud nebude dovršena vina Emorejců.
(Genesis 15:13 – 16 CSP)*

- Bůh čekal staletí. Nejednal proti kultuře, která se právě zvrhla, ale dal jí celé generace, aby změnila směr.
- V Sodomě a Gomoře se zlo se stalo strukturou života. Bůh vede rozhovor s Abrahamem, zaznívá možnost soud odvrátit, Lot a jeho rodina jsou vyvedeni.
- Deset Egyptských ran působí tvrdě. Ale každé ráně předchází varování a možnost změny. Farao dostal opakované příležitosti. Jde o osvobození zotročeného lidu.
- Babylonský exil přichází až po staletích prorockého varování. V exilu pak zaznívá zaslíbení návratu a nového srdce.
- Jonáš zvěstuje soud v Nivive, město činí pokání, a soud nepřijde. Cílem je náprava.
- Boží soudy jsou rozmanité, ale Bůh zůstává stejný: trpělivý, pravdivý, svatý a zaměřený na ochranu života.
- Nakonec ale stojíme před stejnou otázkou jako Job: důvěřujeme Bohu natolik, že mu svěříme i to, čemu nerozumíme? Copak známe vše i z hlediska věčnosti?

Nějaký muž, jménem Ananiáš, prodal se svou ženou Safirou pozemek a s vědomím své ženy dal z výtěžku něco stranou, určitou část přinesl a položil k nohám apoštolů. Petr řekl: „Ananiáši, proč Satan naplnil tvé srdce, že jsi lhal Duchu Svatému a dal jsi stranou část z výtěžku za to pole? Dokud zůstávalo neprodané, což nebylo tvé? A když jsi je prodal, což nebylo v tvé moci, co uděláš s penězi? Proč ses ve svém srdci rozhodl k takové věci? Nelhal jsi lidem, ale Bohu.“ Když Ananiáš slyšel tato slova, padl a zemřel; a na všechny, kteří to slyšeli, padl veliký strach. Mladší z bratří vstali, přikryli jej, vynesli a pohřbili.

(Sk 5: 1 – 6 CSP)

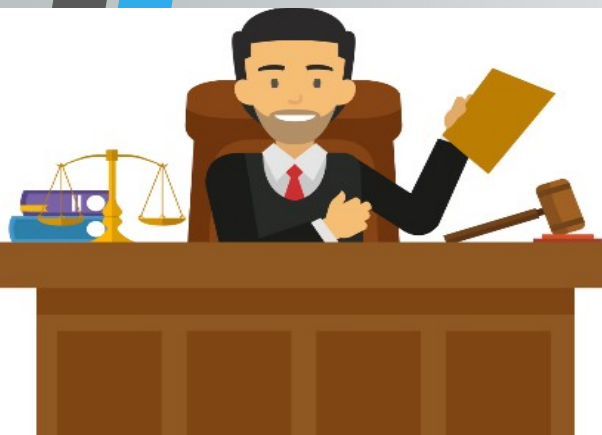
- Na první pohled může působit přehnaně – lež a okamžitá smrt.
- Pravděpodobným motivem jednání bylo získat uznání a významné postavení v rodícím se společenství.
- Byla to satanova strategie, jak otrávit církev. Kdyby se pokrytectví tohoto typu normalizovalo hned na začátku, rozložilo by celé společenství zevnitř.
- Šlo o kritický okamžik v samotném zrodu církve. Nevíme co vše bylo v sázce.
- Nevíme, co všechno bylo v jejich srdci, proč Bůh jindy jedná jinak, ani nic jistého o jejich věčnosti. Musíme zůstat pokorní.

Jestliže se stane neštěstí, dáš život za život, oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nohu za nohu, spáleninu za spáleninu, modřinu za modřinu, šrám za šrám.

(Exodus 21:23 – 25 CSP)

Je-li možno, pokud to záleží na vás, mějte pokoj se všemi lidmi. Nemstěte se sami, milovaní, nýbrž dejte místo Božímu hněvu, neboť je napsáno: ‚Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán.‘ Ale: ‚Jestliže má tvůj nepřítel hlad, dávej mu jíst, a má-li žízeň, dávej mu pít; když to budeš činit, nasypeš žhavé uhlí na jeho hlavu.‘ Nenech se přemáhat zlem, ale přemáhej zlo dobrem. Každá duše ať se podřizuje nadřízeným autoritám, neboť není autority, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha, takže ten, kdo se staví proti autoritě, odporuje Božímu nařízení. Ti, kdo mu odporují, přivolávají na sebe soud. Vládcové nejsou postrachem dobrému jednání, nýbrž zlému. Chceš, aby ses nemusel bát autority? Čiň dobré, a budeš mít od ní chválu. Vždyť je Božím služebníkem pro tvé dobro. Jednáš-li však zle, boj se, neboť ne nadarmo nosí meč. Je Božím služebníkem, vykonavatelem hněvu nad tím, kdo činí zlo.

(Ř 12:18 – 13:4 CSP)

- Bůh soudy vykonává i skrze struktury a řád, které sám ustanovil.
- Důsledně však odmítá osobní pomstu. Člověk nedokáže spravedlivě soudit tam, kde je sám postižený.
- Lidské instituce jsou omezené a náchylné ke zneužití i ke korupci. A přesto si je Bůh často používá k ochraně života.

A uviděl jsem veliký bílý trůn a toho, kdo na něm seděl; před jeho tváří zmizela země i nebe a jejich místo již více nebylo. A uviděl jsem mrtvé, velké i malé, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy. Byla otevřena i jiná kniha, to jest kniha života. A mrtví byli souzeni podle svých skutků, zapsaných v těch knihách. A moře vydalo mrtvé, kteří v něm byli, i Smrt a Hádes vydali mrtvé, kteří v nich byli, a každý byl souzen podle svých skutků. A Smrt a Hádes byli uvrženi do ohnivého jezera. To je ta druhá smrt: ohnivé jezero. A kdo nebyl nalezen zapsán v knize života, byl uvržen do ohnivého jezera.

(Zj 20:11 – 15 CSP)

Pohled', předložil jsem ti dnes život a dobro i smrt a zlo... Zvol si život, abys zůstal naživu ty i tvé potomstvo, a miluj Hospodina, svého Boha, jej poslouvej a přilni k němu. Vždyť on je tvůj život...

(5.M 30:15 – 20 CSP)

- Smrt a její říše budou nakonec odstraněny, poslední soud je skutečný a lidská rozhodnutí mají věčnou váhu.
- Bůh nebude v novém stvoření tolerovat zlo.
- Mnozí se ptají: „Jak by mohl milující Bůh poslat lidi do pekla?" Možná přesnější otázka ale zní: Jak by mohl milující Bůh někoho nutit do vztahu, který odmítá? Jak by mohl někoho nutit konat dobro?
- Zvolme si nádherný život v Božím království. Volba je na nás.

Závěrečné shrnutí:

- Proč Bůh soudí: Boží soud není opakem lásky, ale tím, jak láska vypadá, když narazí na zlo. Má dvě roviny: důsledek odloučení od Zdroje (smrt jako rozklad) a Boží osobní zásah do dějin.
- Lidská rovina soudu: Bůh často jedná skrze řád a instituce, které ustanovil. Osobní pomstu zakazuje, „oko za oko“ je omezením odplaty, ne výzvou k ní. Spravedlnost je nutná, ale není v našich rukou.
- Příkaz zničit kanaánské národy patří k nejtěžším místům Bible a nemá smysl to zlehčovat. Pevné body: soud přišel po staletích trpělivosti, nebyl návodem pro všeobecné jednání. Mnoho ale nevíme a jako Job stojíme před otázkou důvěry.
- Proč soudy vypadají různě: Bůh není automat, ale Otec, který reaguje na konkrétní situaci. Přesto se vrací stálý vzorec: trpělivost, varování, čas k obrácení a zásah s ohledem na život (Sodoma, Egypt, exil, Ninive).
- Ananiáš a Safira: Kritický okamžik v zrodu církve a satanova strategie otrávit společenství pokrytectvím. Nešlo o ponechané peníze, ale o vědomou lež. Text mluví o fyzické smrti, o věčném osudu mlčí.
- Bůh nikoho nenutí do vztahu, a právě proto má lidské rozhodnutí skutečnou váhu. Bible nekončí zavržením, ale pozváním: „Kdo chce, ať přijme vodu života zdarma“ (Zj 22,17). Hlavní otázka zní: zvolíš život?

Pomocné otázky na skupinky

- 1) Proč Boží soud není v rozporu s Boží láskou?
- 2) Jaký je rozdíl mezi soudem jako důsledkem „vydání“ a přímým Božím zásahem?
- 3) Proč Bible zakazuje osobní pomstu a svěřuje výkon spravedlnosti institucím? Jak se to projevuje ve tvém každodenním životě, a kdy je správné obrátit se na lidské soudy?
- 4) Příkaz zničit kanaánské národy patří k nejtěžším místům Bible. Který z „pevných bodů“ (staletí trpělivosti, jedinečnost tohoto soudu, starověký válečný způsob řeči) ti nejvíc pomáhá s tímto tématem? A kde podle tebe naše porozumění naráží na hranici, kterou je třeba svěřit Bohu?
- 5) Co říkají příklady Sodomy, Egypta, exilu a Ninive o tom, jak Bůh jedná? Co mají společného, a v čem se liší?
- 6) Proč je příběh Ananiáše a Safiry tak obtížný, a co se z něj můžeme dozvědět o Božím jednání v kritických okamžicích?
- 7) Co znamená, že hlavní otázka Bible nezní „jak přesně bude vypadat konečný soud?“, ale „zvolíš život?“